

Vážení čitatelia, milí priatelia!

Vstúpili sme do posledného jesenného mesiaca v roku, ktorý býva smutný a pochmúrny. Noci sú už chladné a mrazivé, dni bývajú krátke a chladné. Všetko okolo nás sa pripravuje na zimu. Mnohým z nás by sa možno aj zdalo, že práve pre toto v tomto čase myslíme na tých, ktorí už odišli do večnosti a nám zostal len smútok, plač a spomienka na všetko to dobré a krásne, čo sme s nimi mohli na tomto svete prežiť. Nuž veru, smrť je ako vlak, ktorý sa z času na čas pri nás zastaví a zoberie nám všetko to najkrajšie a najdrahšie, čo sme v živote mali. Či už je to dieťa, manžel, manželka, príbuzní... Je to, ako keby tí naši drahí do tohto vlaku zrazu nastúpili a odcestovali veľmi, veľmi ďaleko na dlhú dobu. Pri tejto skúsenosti sa ale častokrát pýtame: „kam to vlastne, tí naši najdrahší odišli? Ako sa im tam žije a čo všetko tam bez nás prežívajú a zakúšajú? Z ľudského pohľadu je to nezodpovedateľná otázka.

Zostávame stáť akosi pred pomyselnou bránou smrti. Ale z pohľadu našej kresťanskej viery je to predsa nad slnko jasnejšie, veď pravdu o večnom živote nám zjavil alebo poodhalil predsa sám Ježiš Kristus, keď hovorí: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky.“ A dodáva veľmi dôležitú otázku, na ktorú si musí každý z nás zodpovedať sám: „Veríš tomu?“ (Jn 11, 26) Svetlo viery. Toto je to, čo z nás ľudí robí ľuďmi. Človek je Boží priateľ, preto dostáva od Ježiša ako priateľa jasnú odpoveď na zmysel svojej existencie. A to je to, čo nám dáva jasnú odpoveď i na tú najjednoduchšiu otázku o tom, prečo som vlastne na svete. Čo z toho budem mať, že som na svete? Čím v tomto svete svojou existenciou môžem prispieť? Na čo je to všetko pre mňa dobré? Z pohľadu viery sú to otázky, ktoré si človek častokrát kladie iba v tom prípade, že si neosvojil jednu veľmi dôležitú skúsenosť, ktorou prechádzajú celé generácie ľudstva už od počiatku. Ľudský život je aj neprestajným bojom so zlom. Boh chce darovať ľuďom svoj Boží život, ktorý sa im udeľuje vo sviatostiach. V opačnom prípade hovoríme

o duchovnej smrti. To znamená zotrvať a zomierať v smrteľnom (ťažkom) hriechu, ako nás o tom informuje Katechizmus katolíckej cirkvi:

„Každý človek hneď po smrti dostáva večnú odplatu vo svojej nesmrteľnej duši na osobitnom súde, ktorý stavia život človeka do vzťahu s Kristom: alebo prejde očisťovaním, alebo hneď vojde do nebeskej blaženosti, alebo sa hneď naveky zatratí. (KKC 1022)

„Tí, čo zomierajú v Božej milosti a v priateľstve s Bohom a sú dokonale očistení, žijú naveky s Kristom. Sú vždy podobní Bohu, lebo ho vidia „takého, aký je“ (1 Jn 3, 2), „z tváre do tváre (1 Kor 13, 12) (face to face).“ (KKC 1023)

„Tí, čo zomierajú v Božej milosti a v priateľstve s Bohom, ale nie sú dokonale očistení, hoci sú si istí svojou večnou spásou, podstupujú po svojej smrti očisťovanie, aby dosiahli svätosť potrebnú na to, aby vošli do nebeskej radosti. Toto očisťovanie vyvolených, ktoré je úplne odlišné od trestu zatratených, nazývame očisťcom. (KKC 1030, 1031)

„Nemôžeme byť zjednotení s Bohom, ak sa slobodne nerozhodneme milovať ho. Nemôžeme však milovať Boha, ak ťažko hrešíme proti nemu, proti svojmu blížnemu, alebo proti sebe samým: „Kto nemiluje, zostáva smrti.“ (KKC 1033)

„Písmo sväté potvrdzuje, že existuje peklo, a že toto peklo je večné. Duše tých, čo zomierajú v stave smrteľného hriechu, zostupujú hneď po smrti do pekla, kde trpia pekelné muky, „večný oheň“. Hlavný trest od Boha spočíva vo večnej odlúčenosti od Boha, lebo jedine v ňom môže mať človek život a blaženosť, pre ktoré bol stvorený a po ktorých túžil.“ (KKC 1035)

Smrť je ako vlak. Vždy keď sa pri nás zastaví, niekto z nás musí doň nastúpiť. Zatiaľ sme to neboli my. Nuž dobre teda, ale ak sa nabudúce zastaví už pre nás, a budeme doň musieť nastúpiť, kam nás ten vlak odvezie? Kde bude jeho cieľová stanica? Kde budem musieť definitívne vystúpiť?

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Pápež Lev Veľký 440-461

Na Teba volám, Pane môj,
Skala moja,
nemlč predo mnou, ozvi sa!
Lebo keď mlčíš,
podobný som tým,
čo zostupujú v temno
hrobové.
Vypočuj môj hlas,
počuj môj nárek.
pri ktorom dvíham ruky
k Tvojmu chrámu
a Teba volám o pomoc.

Nepotrestaj ma
spolu s bezbožníkmi,
čo s blížnymi
vždy vládne hovoria,
no v srdci nosia nerest,
planý klam.
Podľa ich skutkov im zaplať,
podľa zlých činov posúď ich
a podľa diela ich rúk im
odplať,
odmeň ich podľa zásluhy.
Lebo nechápu
skutky svojho Pána
a nepochopia dielo Jeho rúk,
a preto zborí ich
a nepostaví viac.

Požehnaný je Pán,
že vypočul žalosti mojej,
mojich prosieb hlas.
Pán, moja skala a môj štít,
je môjho srdca nádejou.
Pomohol mi a ono zaplesalo.
Za to Mu budem
piesňou ďakovať.
Budem, veď Pán
je svojho ľudu silou,
pevnosťou svojmu
pomazanému.
Zachráň svoj ľud
a žehnaj svojim deťom,
pastierom mu buď,
veď ho naveky!

Spoločenstvo svätých – náš večný cieľ

Ľudstvo sa dnes cíti ohrozené rôznymi druhmi chrípky. Tie sú akousi ustavičnou hrozbou, lebo občas niekto na ne zomrie. Verejnosť sa hneď pýta, či existujú vakcíny, prípadne aké vakcíny a či ich máme vôbec dostatok. Niektorí predstavitelia odbornej verejnosti dávajú pozitívnu a uspokojujúcu odpoveď. Iní sú opatrnejší a hovoria, že nové vakcíny, do ktorých vkladáme dôveru, sú „šité horúcou ihlou“, teda sú neoverené. Takúto charakteristiku si zaslúži veľa vecí. Všeličo sa nám totiž javí ako unáhlené, predčasné, neisté, nepripravené. Vďaka Bohu, že máme aj istoty! Tí, ktorí sú v nebi a požívajú slasť Božej blízkosti, nie sú výsledkom náhody. Ich životy sú do takej miery overené, že môžeme o nich povedať, že sú v súlade s duchom evanjelia. Nebo nemôže revidovať svoje rozhodnutia! Do blaženosti v Bohu sa dostanú iba tí, ktorí sú dokonale očistení a pripravení. Žiadne šitie „horúcou ihlou“! My si však svoje omyly tu, vo svete, spokojne priznajme. Niektorých ľudí predčasne odsudzujeme a doslova hľadáme príležitosť, aby sme ich urobili vinníkmi takmer za všetko zlo na celej planéte. Sú pre nás „favoritmi“. S hanbou občas, hoci neradi, konštatujeme, že sme sa mýlili. Vzdialená nám nie je ani opačná tendencia. Svojich blízkych sme schopní nekriticky tak glorifikovať, že nepripúšťame možnosť ich zlyhania. Z dôvodu citovej náklonnosti radi ospravedlníme chyby bratov a sestier. Ako však vidíme seba? Niekedy nie sme si istí ani sami sebou. Unáhlené rozhodnutia v živote nás vedú k tomu, aby sme spolu s liturgiou Cirkvi prosili o takú milosť, aby Boh „predchádzal a sprevádzal“ svoju milosťou naše aktivity. Nemajme o sebe prehnanú pozitívnu mienku! Nepestujme však v sebe ani extrém trýznenia sa za všetky neduhy okolo seba. Všetci vieme, že sme hriešnici, ale Božia láska nás môže zdvihnúť do takej miery, že sa staneme hodnými kandidátmi na večnosť. Istotu však môže dať iba Boh! On nikdy „nešije horúcou ihlou“! Pripravuje nám možnosti „šité na našu mieru“, aby sme s bázňou a chvením pracovali na svojej spáse. Vie, čo potrebujeme, vie, čo nám osoží, vie, kde sme slabí – čiže pozná celú našu situáciu. Nie nadarmo sa v liturgii hodín modliame: „Do tvojich rúk, Pane, porúčam svojho ducha...“ Sme presvedčení, že Boh nás napriek slabostiam nášho života vedie do spoločenstva svätých. Aj sv. Ján nás preto nabáda: „Každý, kto má túto nádej v neho, usiluje sa byť čistý, ako je on čistý“ (1 Jn 3, 3).

ŠTEFAN VITKO

Domov

Ten, kto nemá domov, hľadá celý život istotu, hľadá ľudí, ktorí by ho prijali a malí radi, u ktorých by našiel teplo a oporu. Ľudia hľadajú celý život, putujúc po cestách, okľukami a po slepých cestách. Hľadajú teplé hniezdo, známe útočisko, bezpečný prístav.

Hľadajú stôl a strechu, smidku chleba a kvapku vína, dobré, otvorené, pohostinné srdce, tichú ľudskú prítomnosť, pesničku na dobrú noc a pozdrav na dobré ráno.

Kto som ja s mojim prepychovým domom, s luxusnou izbou, s najrafinovanejšími technickými vymoženosťami, ak sa nikto nesmeje a nikto nespieva, ak každý kráča svojou cestou, ak sa ľudia stávajú múmiami - jeden pre druhého sú už dávno mŕtvi.

Tam, kde ľudia žijú spolu a jeden pre druhého, je aj ten najchudobnejší dom útulným domovom.

Phíl Bosmans „Daruj úsmev“

Zbierka na misie: 462,12 Eur

Zbierka pre potreby farnosti: 285,95 Eur

Za vaše milodary vám ďakujeme!

Sväté omše v 31.týždni cezročného obdobia (B)

5.XI. pondelok

17.00 *Za duše v očistci*

6.XI. utorok

17.00 *Za Ľ Emila a Máriu Slezákových*

7.XI. streda

17.00 *Za Ľ Michala a Irenu Širokých, dcéru, za Ža a nevestu*

8.XI. štvrtok

17.00 *Za Ľ Helenu Žilinskú – 1. výročie*

9.XI. piatok *Sv. omša za účasti detí (detská)*

17.00 *Za Ľ starých rodičov Novosedlíkových a Vadovičových*

10.XI. sobota

08.00 *Za Ľ Silvestra a Irenu Krajčovičových*

Upratovanie kostola č.d. 354 – 387

11.XI. 32.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 *Za Ľ Jozefa Tibenského a rodičov*

Lektori: Vráblová M., Jelínek L.

10.00 *Na poďakovanie Božskému Srdcu a Panne*

Márii za dožitých 80 rokov a 55 rokov manželstva

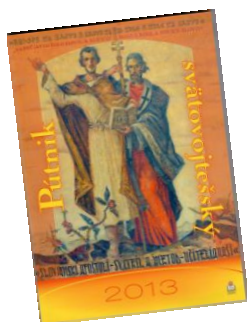
Lektori: Polakovičová J., Polakovičová Z.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

5.XI. pondelok	sv. Imrich
6.XI. utorok	sv. Leonard, pustovník
7.XI. streda	sv. Engelbert, biskup
8.XI. štvrtok	sv. Bohumír, biskup
9.XI. piatok	Výročie posviacky Lateránskej Baziliky - sviatok
10.XI. sobota	sv. Lev Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi

Oznamy

Kalendár „Pútnik Svätovojtešský“ na rok 2013 a členskú podielovú knihu,

si môžu členovia

Spolku Svätého Vojtecha

vyzdvihnúť vždy po sv. omši v sakristii.

Členský poplatok je 5.- €

Niečo mi na ňom nesedí...

Umenie života pozostáva na 90 % v tom, ako vieme zaobchádzať s ľuďmi, ktorých nemôžeme vystáť.

Sam Goldwyn

Sympatický nám je ten, koho „znášame“. Nesympatický, koho „neznášame“. To druhé je pravdaže častejšie, lebo: náklonnosť k averzii je veľká.

Vec je jasná, jej príčina však nejasná. V ľudovej reči máme na to výstižné formulácie: „Jednoducho mi na ňom niečo nesedí“ - čo znamená, že sa proti nemu vlastne nedá nič namietat'. Alebo: „Máme rozdielnu vlnovú dĺžku.“ Alebo: „Nemôžem ho ani cítiť“, čím chceme povedať, že čosi vetríme, ohlasuje sa v nás obranný inštinkt, ktorý by sa sotva dal rozumom zdôvodniť a ospravedlniť.

Čo však človek môže proti pocitom? Nuž, keď sa už nedajú zmeniť, môžeme ich skryť a zamlčať. Nemusíme druhému dať spoznať, že nám jeho spôsoby nevyhovujú. Keď sa k úmyslu ovládnuť svoje pocity pridruží ešte poznanie, že ten druhý naozaj má niečo do seba, má svoju hodnotu, potom by sa nám mohlo podariť dosiahnuť aspoň to, čo politici nazývajú „mierovou koexistenciou“. A to už by nemuselo byť nič bolestné!

Niet nič ľahšieho ako potešiť ľudí, ktorých znášame. Ale vyjsť s ľuďmi, ktorých neznášame, a vychádzať s nimi tak, akoby sme ich znášali - na to ani výraz „umenie života“ nie je prisilný.

Hymnus na lásku

Kto nemiluje, nepoznal Boha, lebo Boh je láska.

1 Jn 4,8

Kto by so zahanbením nepriznal známú pravdu, že niekedy je človek človeku vlkom? Láska mu nie je prirodzenosťou, ak len za lásku nepovažujeme tajuplnú túžbu, ktorá aj zvieratá vedie k páreniu, alebo obdivuhodnú nezištnosť, s akou aj lastovičky krmia svoje mladé. Láska chápe, dôveruje, odpúšťa, cudzinca prijíma a nepriateľovi odpúšťa, však nie je samozrejmosťou.

Taká láska pozemšťanovi nie je vlastná. Má nádych druhého sveta. Adam ju zachytil ako hlas, človek ju stretol, keď sa mu Božia ľudomilnosť v Ježišovi stala bratom.

Až s Ježišom a v tieni kríža na Golgote mohol byť napísaný text, ktorý dnes obdivujeme ako Hymnus na lásku z Prvého listu Korintianom, 13. kapitola. V ňom človek -svätý Pavol, ktorý je schopný veľkých slov i hlbokého poznania, ktorého viera je mohutná a život smeruje k totálnej odovzdanosti, vyznáva, čo je podstatou lásky.

„Usilujte sa o vyššie dary milosti. A ešte vznešenejšiu cestu vám ukážem.

Keby som hovoril ľudskými jazykmi aj anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som ako cvendžiaci kov a zuniaci cimbal.

A keby som mal dar proroctva a poznal všetky tajomstvá a všetku vedu a keby som mal takú silnú vieru, že by som vrchy prenášal, a lásky by som nemal, ničím by som nebol.

A keby som rozdal celý svoj majetok ako almužnu a keby som obetoval svoje telo, aby som bol slávny, a lásky by som nemal, nič by mi to neosožilo.“

Potom pokračuje a hovorí, aká je láska - pričom žiaden významný text svetovej literatúry nepoužíva také jednoduché, takmer prakticky triezve slová!

„Láska je trepezlivá.“ - Všetko znáša, všetko vydrží, má

pevnú energiu, nepozná únavu. Jej ničím neotrasiteľná vytrvalosť a „samozrejmosť“ je naozaj odvážnejšia než pozornosť budiaci odvážny hrdinský čin.

„Láska je dobrotivá.“ - Nečaká vďaku ani chválu. Je vlastná otcovským, materinským, bratským, sesterským srdciam, tým, ktorí sa skláňajú k trpiacemu stvoreniu, ktorí nižšie dvíhajú k sebe, obdarúvajú chudobu, odpúšťajú surovosti, zmierujú nepriateľov, liečia rany, vysušia slzy...

„Nezávidí.“ - Láska nielenže trpí s trpiacimi, ale sa aj teší s tešiacimi. Vie utešiť, aj keď je sama bez útechy, potešiť, aj keď sama nemá radosť - aký to div!

„Nevypína sa.“ - Nezrkadlí sa v blížnom. Jej vlastná hodnota jej je cudzia. Vlastné dielo zamlčuje. Svoj úspech zahaľuje. Netlačí sa na viditeľné miesta.

„Nerozčuľuje sa.“ - Neodpovedá na hnev hnevom a na zlobu pomstou, na nevernosť nereaguje výčitkami.

„Nemyslí na zlé.“ - Minulosť sa pre ňu naozaj pominula. Pre ňu má význam prítomnosť. Jej jazvy už zabudli na ruku, ktorá udierala a prelievala krv. Aj keď na tú hrôzu nemôže zabudnúť, už dávno ju odpustila.

„Ale raduje sa z pravdy.“ - Nikdy netlieska tam, kde sa klame. Nikdy nie je prítomná, kde sa ohovára. Vie, že iba pravdovravný príde k pravde. On dokáže poznávať v kvetoch i vo hviezdach, v chrobákoch i v mori, v žiarivých očiach dieťaťa i vo vyhasínajúcom pohľade umierajúceho.

Svätý Pavol opakovane „odvážne“ používal zápor *ne-*, keď opisoval neláskavosť, teraz, keď prechádza do opaku, rovnako nástojčivo opakuje slovo všetko: Láska „všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží.“

Max Rossler „Objav radosť“

Milovať budeš Boha...

aj svojho blížneho

(Mk 12, 28b - 34)

Táto modlitba nie je iba slovo. Starozákonný izraelita sa modlil každý deň: „Šema, Izrael, Jahve je náš Boh. A ty budeš milovať Pána, svojho Boha, celou svojou dušou.“ Boh účinkuje skrze človeka a určuje spôsob jeho života. Stáva sa prítomným v tomto svete.

Kristus ohlasuje príchod tejto Božej vlády v ňom samo A táto láska - vláda sa má prejaviť v celom zmýšľaní i v celom živote, v túžbach človeka, v celom jeho konaní. Boh je náročný. Boh chce všetko a človeku sľubuje tiež všetko. Túto lásku nemožno prikázať a uskutočňovať prikázaniami. To môže i ten, kto sa v poslušnosti vydal na cestu k Bohu, kto podriaďuje vlastnú vôľu. Iba ten môže nájsť most k blížnemu.

Je to ťažké prikázanie, možno jedno z najťažších, lebo v ňom sa naplňujú všetky ostatné prikázania. Človek pociťuje ako sa ťažko uskutočňuje. Pravá láska je však tá, čo bolí a niečo stojí.

Ježiš hovorí, že Boh - Otec nemôže byť predmetom filozofických diskusií, ale osobou, ktorú máme milovať, a skrze neho máme milovať blížneho. Každý, kto sa vydá na túto cestu dostáva od Boha dar.

Zákonník mal vedomosti o tejto ceste. Napriek tomu nebol ešte v Božom v kráľovstve. Ale nie ďaleko od neho.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Kráľovský šašo

Jeden kráľ mal vo svojich službách šaša. Raz mu kráľ zveril svoje žezlo a povedal:

- Maj ho ty, kým nenájdeš niekoho hlúpejšieho, než si ty sám: potom ho môžeš darovať jemu!

O niekoľko rokov kráľ ťažko ochorel. Keď cítil, že sa blíži smrť, dal si zavolať šaša a povedal:

- Odchádzam na dlhú cestu.

- Kedy sa vrátiš? O mesiac?

- Nie! Už sa nikdy nevrátim!

- A ako si sa na tú cestu pripravil?

- Nijako!

- Odchádzaš navždy a vôbec si sa nepripravil? Vezmi si teda svoje žezlo: našiel som hlúpejšieho, než som ja!

Albino Luciani – Ján Pavol I. „Veľké pravdy v malých príbehoch“

Rok nad evanjeliom

Ty máš slová večného života

Ježišovi poslucháči boli po rozmnožení chlebov takí oduševnení za tohto mocného proroka, že ho chceli mať pre seba navždy, chceli sa dať ním viesť a chceli ho preto urobiť kráľom. Boli presvedčení, že Ježiš je mimoriadny zjav - osobnosť, aká tu ešte nikdy nebola. Keď však šiel ďalej a začal hovoriť o chlebe života, zástupy zostali zarazené. Ježiš im povedal: „Každý, kto počul Otca... prichádza ku mne... Veru, veru, hovorím vám: Kto verí, má večný život. Ja som chlieb života... ktorý zostúpil z neba... Chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta.“ (Jn 6, 45, 47-48, 51)

Ježišove slová boli naozaj prekvapením. A spôsobili údiv, váhanie i pochybnosti. V jednej knihe sa účinok týchto slov opisuje takto: „Keby sa boli nad našimi hlavami otvorili nebesá a keby zástupy anjelov boli zostúpili, aby sa postavili po lavici a pravici Učiteľa z Nazareta, neboli by sme bývali väčšími ohrození a zdesení! Chvíľu sme boli celkom ticho, akoby sme sa boli premenili na kamene. Potom sa ktosi spýtal:

„Či to nie je Ježiš, syn Jozefa?“

Ježišove slová naozaj neboli ľahké a zrozumiteľné pre každého. No jeho poslucháči boli už v mnohom pripravení, aby mu dôverovali. Oni sa však vzopreli. Prestali mu rozumieť. Myslia na Ježišov pozemský pôvod. Nechápu, ako môže hovoriť, že zostúpil z neba - poznajú predsa jeho príbuzenstvo! Ježišove tvrdenia a nároky sa im zdajú neslýchané. „Ako nám tento môže dať jesť svoje telo?“ (Jn 6, 52) Ježišov výrok považujú za nezmysel.

Ježiš ich nenechá v pochybnosti. Tento dar im neponúka hocijaký človek, ale Syn človeka, ktorý je Syn Boží. Keď hovorí „moje telo“, má na mysli svoju ľudskú prirodzenosť, ktorá je však naveky spojená s božskou osobou. Preto Ježiš môže dať večný život tým, ktorí ho prijmú. Svoje telo ako kontakt s večným životom dá Ježiš až po svojej smrti. No nebude to mŕtve telo, ale telo plné slávy - bude to vzkriesený Pán a on bude dávať večný život tým, ktorí ho vo viere prijmú.

„...uvidíte Syna človeka vystupovať ta, kde bol predtým...“ Bude plný Ducha a „Duch oživuje...“ (Jn 6, 62-63).

Ježiš opakuje svoje tvrdenie: „Kto je moje telo, má večný život.“ Nemohol však hovoriť dlho. Jeho hlas zanikal v lomozných protestoch. Mnohí si povedali: „Tvrdá je to reč!“

„Vtedy ho mnohí z jeho učeníkov opustili a viac s ním nechodili.“ (Jn 6, 66) Neprijali tajomstvo, ktoré sa bude o

nejaký čas sláviť v Jeruzaleme, Antiochii a v Ríme, potom vo všetkých chrámoch sveta a ktoré bude radosťou kresťanských storočí. Bude ospevované vo všetkých národoch najvznešenejšími hymnami a spevmi. Lauda Sion Salvatore... O salutaris hostia... Tantum. ergo... Hostiu vítajme...

Ježišovi súčasníci mali pre toto tajomstvo len výsmech, lebo ho brali telesne: „Ako nám tento môže dať jesť svoje telo?!“ Ježiš vyčerpал všetky argumenty a všetky vysvetlenia. Načo ešte hovoriť? Všetko sa ukáže po jeho vzkriesení. Včera za ním šli až po púšť, dnes odchádzajú a hovoria, že jeho reč je neznesiteľná. Im by stačilo, keby im dával zadarmo zrno a chlieb, aby nemuseli pracovať. Pripravili mu ovácie, keď im rozmnožil chleby. Duchovný chlieb, ktorý im sľubuje teraz, ich nezaujima. Odchádzajú od neho.

V synagóge v Kafarnaume zostáva s Ježišom len hŕstka - apoštoli a niektorí učenici. Sú zmätení. Ani oni presne nevedia, čo si majú myslieť. Kam to všetko speje? Mlčia. Ježiš sa im díva do očí: „Aj vy chcete odísť?“ Odpoveďou sa buď všetko prehĺbi a upevní, alebo sa všetko rozpadne. Ak podľahnú panike ako ostatní, práca celého roka vyjde navhnoč. Všetko bude treba začať znova s druhými. Peter však povie:

„Pane a ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života.“

Nemám človeka...

„Bol tam istý človek, chorý už tridsaťosem rokov. Keď ho tam videl Ježiš ležať... povedal mu: ‚Chceš ozdraviť?‘ Chorý mu odpovedal: ‚Pane, nemám človeka, čo by ma spustil do rybníka...‘, (Jn 5,5-7).

Viem, že nad týmto uzdravením možno meditovať z mnohých stránok. Všimnime si však len slová evanjelia, ktoré povedal chorý muž: „Pane, nemám človeka...“

Byť v núdzi je veľké utrpenie. Ale byť v tomto utrpení sám znamená trpieť mnohonásobne viac.

Ježiš sa prihovril človekovi v núdzi a stal sa jeho záchrancom. Keby sme aj my vedeli chodiť medzi ľuďmi s otvorenými očami a s otvoreným srdcom - koľko dobra by sa cez nás šírilo vo svete... Čo zmôže aj dnes pozornosť človeka voči druhému!

Dostojevský v knihe Zápisky z mŕtveho domu rozpráva o pomeroch na katorge, vo väzení na Sibíri: „Dagestanskí Tatári boli traja, všetci bratia...“ Alej nemal viac ako dvadsaťdva rokov. Úprimný, inteligentný, dobromyseľný. Celá duša sa mu zračila v peknej tvári. Doma raz starší bratia rozkázali vziať šable, kone a ísť. Alej vôbec nevedel, kam ídú, ale poslúchol. Šli na zboj. Napadli arménskeho kupca, ozbiljali ho a zabil. Vec vyšla najavo. Odsúdili ich a vypovedali na Sibír. Alejovi dali len štyri roky. Bratia ho mali radi. Bolo skoro neuveriteľné, ako si tento chlapec uchoval na katorge mäkké srdce, čestnosť, srdečnosť, snahu nezhrubnúť a nezdemoralizovať sa. Pri zdanlivej mäkkosti to bola silná povaha.

Dostojevský začal učiť Aleja po rusky. Čítali Sväté písmo. Chlapec robil pokroky. Z rozhovorov mnoho získaval. Bola to pre neho vzácna škola vzdelania. „Keď Alej odchádzal z väzenia,“ píše Dostojevský, „hodil sa mi okolo krku a rozplakal sa. Povedal: ‚Urobil si pre mňa toľko, že ani môj otec a matka toľko neurobili - spravil si zo mňa človeka! Boh ti to odplatí! A ja na teba nikdy nezabudnem!‘“

Ako je to so mnou? Nemohol by som i ja urobiť niekoho šťastným svojou pozornosťou? Šťastným azda i na celý život?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku